

שפל. וישחו כל בנות השיר - הם המלאכים הנחלקים במשמרותם על השיר. מהם משוררים ביום, ומהם משמרות משוררים בלילה.

גם מגבה יראו, (קהלת ה) כי גבה מעל גבה שמר. ושומר זה מזה, ומקבל זה מזה בנעימה ובקדש. ובחרפן בית המקדש יצתה מארה, ודין חזק מצוי לפניו. וגבה ירא מגבה ומדינו.

ותחתיתם בדרך, (ישעיה מג טז) הנותן פים דרך ובמים עזים נתיבה. ובאותו דרך הנה יורד, ובא הטל מראשו של הקדוש ברוך הוא, וכל שמחה וכל טוב וכל רצון, באותו הדרך הנה בא. ובחרפן בית המקדש, שבר על שבר באותו הדרך נמצא, וכל רגז ואימות ותקף ודין היו באותה הדרך.

וינאץ השקד, כמו שנאמר (דניאל ט) וישקד ה' על הרעה. וכתוב (ירמיה א) מקל שקד אני רואה. וצמיחת השקד אחד ועשרים יום. כף משבעה עשר בתמוז עד תשעה באב. ומיום שהשקד מציץ, הפרח אין מוציא פרי, עד עשרים ואחד יום.

ויסתבר החגב - יתן הסבל על שכמו של בית דוד. ותפר האבינה - זו עבודת בית המקדש למטה. וצווחים בני האדם ואינם נענים. מה הטעם? כי הלך האדם אל בית עולמו. מסתלק הכבוד למעלה למעלה, והם צווחים ואין מי שישגיח בהם, משום שהוא הסתלק לבית עולמו שממנו יצא. ועל זה נמצאת המארה, ורע, ומות, ומאורעות רעות בעולם, וסופדים וצווחים בכל יום, שכתוב (שם ט) כי עלה מות בחלונינו.

בשיר האהבה שפל. וישחו כל בנות השיר, הם המלאכים הנחלקים במשמרותם על השיר, מהם, משוררים ביום, ומהם משמרות משוררים בלילה.

גם מגבה יראו, פי גבה מעל גבה שמר. ושומר זה מזה, ומקבל זה מזה, בנעימה ובקדושה. ובחרפן בית המקדש, יצתה מארה, ודין חזק מצוי לפניו. וגבה ירא מגבה ומדינו.

ותחתיתם בדרך, פתיב (ישעיה מג טז) הנותן פים דרך ובמים עזים נתיבה. ובאותו דרך, הנה יורד ובא הטל מראשו של הקדוש ברוך הוא, וכל שמחה, וכל טוב, וכל רצון, באותו הדרך הנה בא. ובחרפן בית המקדש, תבירו על תבירו באותו הדרך נמצא, וכל רוגז ואימתני ותקיפא ודינא, בההוא דרך הו.

וינאץ השקד, כמה דאת אמר, (דניאל ט יד) וישקד ה' על הרעה. וכתוב (ירמיה א יא) מקל שקד אני רואה. וצמיחת השקד אחד ועשרים יום. כף משבעה עשר בתמוז, עד תשעה באב. ומיום שהשקד מציץ, הפרח אין מוציא פרי, עד עשרים ואחד יום.

ויסתבר החגב, יתן הסבל על שכמו של בית דוד. ותפר האבינה, זו עבודת בית המקדש למטה. וצווחין בני נשא, ולא מתענון. מאי טעמא, פי הולך האדם אל בית עולמו, מסתלק הכבוד למעלה למעלה, ואינון צווחין ולית מאן דישיגח בהו. בגין דאיהו אסתלק לבית עולמו דנפק מיניה. ועל דא אשתפח מארה, וביש, ומות, ומאורעות רעות בעולם. וספדין וצווחין בכל יומא. דכתיב, (ירמיה ט ב) כי עלה מות בחלונינו.